

Životopis pana Karla Štefka

Pan Karel Štefek se narodil 6. ledna 1939 v Otaslavicích na Prostějovsku, několik měsíců před vypuknutím druhé světové války. Sám sebe hrdě označuje za Hanáka. Rodina žila ve skromných podmínkách – otec byl soukromý zemědělec, sedlák, a maminka pracovala v domácnosti i na poli. Oba měli základní vzdělání a museli uživit čtyři děti. Rodinnou historii poznamenala už první světová válka – dědeček pana Štefka padl na frontě na dnešní Ukrajině.

Počátky dětství pana Karla se odehrávaly v dramatickém období nacistické okupace, Protektorátu Čechy a Morava. Vzpomíná, jak na poli s kamarády sbíral odhozené hliníkové nádrže amerických letadel, jak jim na zahradě Němci vykopali úkryt, jak si ženy u draní peří povídaly o dění kolem a on sám se schovával pod stolem a s napětím poslouchal.

V roce 1945 nastoupil malý Karel do první třídy. Válka skončila a Československo se vzpamatovávalo z následků. Už od dětství byl se sourozenci veden k pracovitosti a zodpovědnosti, pomáhal rodičům na poli a v domácnosti. Brzy ráno vozil cukrovou řepu na voze do místního cukrovaru v Doloplazech, po návratu spěchal do školy. Ve volném čase si hrál s kamarády na partyzány, chodil do kina a zajímal se o dění kolem sebe. S maminkou na jaře 1948 navštívil Slovanskou zemědělskou výstavu, která byla pořádána na Výstavišti ke 100. výročí zrušení roboty, zde si všiml i davu, který rozháněla policie. Nakonec se i jejich rodině nevyhnula kolektivizace zemědělství, kdy soukromí rolníci byli nuceni vstupovat do jednotných zemědělských družstev. Tyto události ovlivnily jeho další životní cestu.

Po dokončení školy měl původně převzít rodinné hospodářství, vlivem událostí 50. let si však musel zvolit jinak. Rozhodl se následovat své spolužačky na střední pedagogickou školu Julia Fučíka v Olomouci. Po maturitě v roce 1958 získal umístěnku do Mohelnice, následovala povinná vojenská služba a poté začal učit na Mírově. Jako mladý otec od rodiny současně dálkově vystudoval Pedagogickou fakultu v Olomouci a v roce 1965 dokončil studium oboru český jazyk a dějepis. Bohužel toto pro rodinu náročné období se podepsalo na vztahu s první manželkou a manželé se rozvedli. Svou druhou manželku potkal pan Štefek v Rohli, byla také učitelkou. Během tamějšího působení zažil jako pedagog pravidelné povinné akce k prvnímu máji, uvolnění 60. let, Pražské jaro v roce 1968 (byl zvolen do výboru), následnou normalizaci a po sametové revoluci v roce 1989 se aktivně podílel na znovuoživení společnosti. V Rohli založil Občanské fórum.

Nejdelší část svého života strávil právě v Rohli, kde učil dějepis čtyřicet let a později se stal ředitelem školy. Byl učitelem, který kladl důraz na porozumění historickým souvislostem, rozvíjel kritické myšlení žáků a učil je, jak minulost ovlivňuje přítomnost. V šedesáti letech místo odchodu do důchodu odešel učit do Prahy, kde si získal oblibu žáků i rodičů. Učil sportovní třídy, využíval moderní technologie doby a byl oceněn jako školní Ámos. Každoročně se se svými žáky účastnil oslav 17. listopadu na Národní třídě, připomínajících významné události českých dějin.

Dnes žije pan Štefek opět v Rohli, v budově bývalé školy, kde kdysi působil jako ředitel. Má pět dětí a mnoho vnoučat. V krásných 87 letech zůstává aktivní, plný energie, neztrácí smysl pro humor. Samozřejmě ho občas potrápí bolavá záda nebo „stará kolena“, jak sám s nadsázkou říká, ale ani to mu nebere chuť do života. Pan Štefek zůstává pro mnohé inspirujícím člověkem, který prošel válkou, obdobím totality i přechodem k demokracii, a přesto si zachoval pracovitost, smysl pro spravedlnost a víru ve vzdělání, lepší budoucnost. Osobní příběh pana Štefka tak nejen odráží dějinné události 20. století, ale ukazuje nám, jak jedno lidské životní úsilí může formovat rodinu i společnost kolem něj.